

Ens veiem demà princeseta

Un relat de: [peyd_shark](#)

No estic contenta de lo que hagi pogut fer ni de lo que faig, només penso en aquell moment i me'n vaig. Vaig a amagar-me en mi mateixa i sense que ningú se n'adoni ploro, e après a canviar el riure pel plorar. No vull demostrar als altres que jo estic trista, no vull demostrar als altres que em poden ajudar, lo que no vull es fer que els altres plorin per mi. A vegades això no ho aconsegueixo però vull que sapiguen que jo no us vull fer mal, jo només vull que sapiguen que confio en vosaltres i que sempre em tindreu al vostre costat.

Aquesta vegada el got s'ha vessat, i no només una gota ,sinó, que a poc a poc, gota a gota, el got s'ha quedat vuit, vuit de sentiments, de respostes, i de lluny puc veure com la última gota que queda es va moguent per poder sortir d'aquella presó, on no i queda ningú més que ella. Amb el temps ella sortirà, o potser s'evaporarà o potser ningú l'ajudarà a sortir d'aquell sofriment però ella no so podrà fer per ella sola ja que no li queden forces per seguir lluitant.

Ella solitària es pregunta què com potser que de cop i volta es trobi sola en aquest món, ja que feia segons que estava envoltada de gotes, gotes que s'estimava i que en un moment tot a marxat del seu voltant. Per un moment s'ha sentit sola, defraudada, per tots aquells que es pensava que l'estimaven i que en un obrir i tancar d'ulls tot s'ha esfumat. Totes les il·lusions i pensaments sobre aquell futur tant desitjat, ja no hi són.

No sé si m'entendràs, potser no vull que m'entenguis, potser només vull que hi hagi un altre possibilitat en el teu cor on t'ajudi a comprendre les altres opinions, jo vaig triar fer el meu camí al vostre costat, al teu costat, però veig que un camí al costat d'un altre que impedeix estar-hi és molt impossible. Diuen que mai has de llençar la tovallola, això diuen molts, jo també ho deia, però gràcies a tu he pogut comprovar que en aquest camí no val la pena continuar.

Per mi és molt dur dir això perquè dir-ho és com dir adéu a tots els records que em passat, però jo no ho veig així, això ho dic perquè és la veritat, és lo que està passant, per molt que pensem que ho arreglarem, no és veritat. Hi ha vegades a la vida que costa assumir la veritat, a mi em costa molt però aquesta vegada l'hauré d'assumir i veure que no només tens la culpa tu d'aquesta separació sinó que jo també tinc culpa i cadascú que ens envolta també ha ficat el seu granet de sorra.

Jo ara et dic l'últim adéu que sentiràs de mi. Sí, ho faré. A la finestra ho veig tot molt més clar, no hi ha sofriment ni tan sols plors. Ja u sé, he llençat la tovallola, potser perquè sóc més dèbil que tu, o potser perquè e trobat lo que venia buscant.

Cada persona té alguna a trobar i tu quant ho trobis ja et sentiràs del tot complerta.

Vull que sàpigues que encara que haguem acabat malament sé que encara em guardes un lloc en el teu cor i que jo sempre et tindré molt endintre meu. Amb això acabo i com sempre et dic a les cartes:

Ens veiem demà princeseta.